

teatrero^{mea}

direcció: carles canut

GRUP © FOCUS

CALIGVLA

D'ALBERT CAMUS

TRADUCCIÓ BORJA SITJÀ

DIRECCIÓ

MARIO GAS

PABLO DERQUI
BORJA ESPINOSA
MÓNICA LÓPEZ
BERNAT QUINTANA
DAVID VERT
PEP FERRER
PEP MOLINA
ANABEL MORENO
RICARDO MOYA

Què?   *Calígula*

Qui?   **Pablo Derqui, Borja Espinosa, Mònica López,
Bernat Quintana, David Vert, Pep Ferrer, Pep Molina,
Anabel Moreno i Ricardo Moya**

Pablo Derqui torna a Barcelona per posar-se a la pell del dictador més despietat de tots els temps a **Calígula**, una de les grans peces dramàtiques d'Albert Camus dirigida per **Mario Gas**. Estrenat en el marc de la 63a edició del Festival Internacional de Teatro Clásico de Mérida, el muntatge també va formar part de la programació del Grec 2017 Festival de Barcelona durant el mes de juliol del 2017.

El muntatge, que tracta temes recurrents en l'obra de l'autor com l'absurd existencial, l'alienació metafísica, el patiment i la lògica del poder, també compta amb **Borja Espinosa, Mònica López, Bernat Quintana, David Vert, Pep Ferrer, Pep Molina, Anabel Moreno i Ricardo Moya** en el repartiment. Es tracta d'una coproducció del Festival Internacional de Teatro Clásico de Mérida, Teatre Romea i Grec 2017 Festival de Barcelona.

Calígula és una de les grans peces dramàtiques del novel·lista i dramaturg francès Albert Camus, un dels autors imprescindibles de la França del segle XX i premi Nobel de Literatura el 1957. Basada en l'Emperador Romà descrit per Suetonius, *Calígula* és en realitat una sèrie d'obres dins d'una única peça. El protagonista de l'obra, interpretat per Derqui, es troba cara a cara amb l'absurd després de la mort de la seva germana/amant i sotmet als seus súbdits a una aterridora sèrie de demostracions del que ell considera ser la veritat absurda: que els homes moren i són infeliços.

Text del director

Albert Camus (1913-1960) sigue inquietando con este texto magnífico, profundo, inclasificable. *Calígula* es un texto singular y turbador. No se trata ya de la descripción de un tirano y de las consecuencias que sus acciones provocan en sus súbditos. Hay más. Mucho más. Un texto existencial y políticamente incorrecto que sigue arrastrando sus preguntas hasta ahora mismo, al borde de la actualidad.

Los caminos erróneos del poder, la escritura torcida, los caracteres que se quiebran, la honestidad aparente contra la locura destructora cobran vida como expresión de la nada, del helor que produce existir sabiéndose finito e infeliz; el sufrimiento incomprensible, el abismo existencial, la arbitrariedad más brutal contra una casta corrupta, el disolvente feroz de un monarca castigador que persigue hasta las últimas consecuencias lo imposible, la luna... Y la búsqueda implacable del verdugo, verdugo que deberá acabar con su vida.

El amor y su imposibilidad, el paso del tiempo, el asesinato, todo un mundo de atroces y convulsas acciones que desembocan en la autodestrucción están presentes en este extraño y atrayente texto teatral.

“¡Todavía estoy vivo!”, última frase, último estertor del protagonista, es al mismo tiempo una afirmación vital y una advertencia que aún puede provocar terror.

El resto es silencio.

Gran compañía de actores y actrices para esta producción Romea-Grec-Mérida.

Y gran equipo artístico.

Ahí estamos.

Mario Gas

Calígula d'Albert Camus

Calígula és una obra dins d'una obra de teatre. El que l'emperador absurd està intentant és una demostració dramàtica i mortal d'una simple realitat: que la gent mor i és infeliç. Què intenta demostrar Camus? Per respondre a això necessitem entendre com va treballar Camus. Des dels primers dies de la seva carrera d'escriptor, Camus va parlar de les seves "obres". Aquestes vindrien en cicles: l'absurd; revolta; i amor. No va viure per completar el seu pla. Cada cicle es componia de tres obres complementàries, una novel·la, un assaig i una obra de teatre. *Calígula* pertany al cicle absurd juntament amb la novel·la *L'Étranger* i l'assaig *Le Mythe de Sisyphe*. El segon cicle de la revolta es componia de *La peste* (novel·la), *L'Homme révolté* (assaig) i *Les Justes* (joc). La seva novel·la inacabada, *Le premier homme*, juntament amb l'assaig *Le Mythe de Nemesis* i l'obra de teatre *Don Faust* haurien compost el tercer.

Calígula va ser escrit el 1939 i, originalment, Camus pretenia que fos interpretada pel Théâtre de l'Equipe, un grup teatral que va ajudar a fundar. No obstant això, l'obra no es va dur a escena fins a 1945 al Théâtre Héberot, on va estar en cartell durant un any. Entre 1939 i 1945 Camus va realitzar modificacions a l'obra per complir amb els canvis que el món estava experimentant, encara que el centre de la mateixa no es va modificar mai. *Calígula* no és una obra política preocupada pels perills de la política extrema ni és una condemna de la dictadura. És una peça sobre la filosofia de l'absurd. Per Camus, aquest absurd s'experimenta com a part de la condició humana: en lloc d'una realització lentament progressiva, l'absurd esclata.

L'assaig de Camus passa per tres etapes. Primer observa com s'experimenta l'absurd, després com s'han d'interpretar aquestes experiències i, finalment, per què les diverses solucions que s'ofereixen a les mateixes són inadequades. Camus estava particularment preocupat per aquells que "evadeixen" el problema buscant una sortida del món i de la condició humana. També estava familiaritzat amb les idees gnòstiques. La seva dissertació va ser sobre la metafísica cristiana i el neoplatonisme. Va reconèixer tant en el cristianisme com en el marxisme un enfocament maniqueu del problema. Tots dos veuen el món com un lloc hostil i els seus habitants en necessitat d'estalvi. Tots dos depenen de forces messiàniques -Jesucrist i el Partit, o Proletariat-. Finalment, tots dos veuen la construcció de la història cap a un final, el Dia del Judici per als cristians, el marciment de l'Estat i el comunisme pur per als marxistes. El que ve amb aquest enfocament és una ètica que sosté qualsevol cosa que treballi per aconseguir el final.

Calígula no és només un tirà assassí. Tampoc és simplement un dictador boig. Segur que és assassí i bastant insà, però hi ha claredat en el seu mètode. La majoria dels tirans passen el seu temps tractant d'evitar ser assassinats o enderrocats; Calígula no fa res per apaivagar la gent o als seus detractors. Tots al seu voltant són humiliats i maltractats, però per què? Què espera aconseguir? La resposta és ni més ni menys que la transfiguració del món.

Calígula vol sostenir la lluna a les seves mans. Fer-ho és impossible. Enviar al seu amic Helicon per trobar-la, veure-la flotant a la superfície d'un llac i dragar-lo fora de l'aigua, és absurd. Sap que està demanant l'impossible. Seria igualment impossible, en la seva ment, enviar a Helicon a cercar significat en l'univers, una justificació per viure la pròpia vida d'una manera o d'una altra. Si no pot aconseguir la lluna a les seves mans i sap que no pot, llavors es conformarà amb que tots entenguin la veritat del món: "Faré d'ells un regal real, el regal de la igualtat. I quan tot està anivellat, quan l'impossible ha vingut a la terra i la lluna està a les meves mans - llavors, potser, seré transformat i el món renovat; llavors els homes no moriran més i per fi seran feliços " .

Font: Camus Society <http://www.camus-society.com/caligula-albert-camus.html>

La crítica ha dit ...

“Una Mónica López
amb llum de gran actriu.”

Santi Fondevila, *Ara*

“Un gran espectacle que compta
amb un protagonista
de matrícula”

César Lopez Rossell *El Periódico*

“Mario Gas prima la belleza del texto
de Camus y hace que suene
con brillo y claridad”

Marcos Ordóñez, *El País*

“Sobresaliente
Pablo Derqui.
Simplemente fantástico”

Raúl Losáñez *La Razón*

Calígula

Autoria **Albert Camus**

Traducció **Borja Sitjà**

Dramatúrgia i direcció **Mario Gas**

Repartiment

Pablo Derqui	<i>Calígula</i>	Pep Ferrer	<i>Corifeo</i>
Borja Espinosa	<i>Quereas</i>	Pep Molina	<i>Corifeo</i>
Mònica López	<i>Cesonia</i>	Anabel Moreno	<i>Corifeo</i>
Bernat Quintana	<i>Escipión</i>	Ricardo Moya	<i>Corifeo</i>
David Vert	<i>Helicón</i>		

Escenografia **Paco Azorín**

Il·luminació **Quico Gutiérrez**

Figurista **Antonio Belart**

Música original i espai sonor **Orestes Gas**

Edició d'imatges i ajudantia d'escenografia **Alessandro Arcangeli**

Caracterització **Toni Santos**

Ajudantia de direcció **Montse Tixé**

Ajudantia de vestuari **Maria Albaladejo**

Direcció de producció **Amparo Martínez**

Cap de producció **Maite Pijuan**

Producció executiva **Marina Vilardell**

Gerent companyia **Provi Morillas**

Cap de l'oficina tècnica **Moi Cuenca**

Regidora **Anna Gas, Montse Tixé**

Sastreteria **Rosario Macias**

Construcció de l'escenografia **Taller d'escenografia de Sant Cugat**

Confecció del vestuari **Goretti Puente i Sastreteria Cornejo**

Caps tècnics del teatre **Sergio Lobaco i Raúl Martínez**

Tècnic de so **Antonio Suraci**

Prensa **Anna Casasayas i Clara M. Clavell**

Màrqueting i comunicació **Publispec**

Disseny gràfic **Santi&Kco**

Una coproducció del **Teatre Remea,**

Festival Internacional de Teatro Clásico de Mérida i Grec 2017 Festival de Barcelona

Durada **1 h 55 min**

Primera representació al **Teatre Remea el 10 de novembre de 2017**

Albert Camus (1913-1960), autor

Novel·lista, assagista i dramaturg. Guanyador del Premi Nobel de Literatura en 1957. Va ser un representant de la literatura francesa no metropolitana. El seu origen a Algèria i les seves experiències allà en els anys trenta van ser influències dominants en el seu pensament i treball. De pares semi-proletaris, aferrat als cercles intel·lectuals de tendències fortament revolucionàries, amb un profund interès per la filosofia, va arribar a França a l'edat de vint-i-cinc anys. L'home i els temps es van reunir: Camus es va unir al moviment de resistència durant l'ocupació i, després de l'alliberament, va ser columnista del diari *Combat*. Les seves activitats periodístiques van ser una resposta a les demandes de l'època: en 1947 Camus es va retirar del periodisme polític i, a més d'escriure ficció i assajos, va ser molt actiu en l'àmbit del teatre com a productor i dramaturg (per exemple, *Calígula*, 1944). També va adaptar obres de Calderón, Lope de Vega, Dino Buzzati i Requiem de Faulkner per a una monja. El seu amor pel teatre es remunta a la seva pertinença a L'Equipe, un grup de teatre algerià la "creació col·lectiva del qual" *Révolte dans les Asturies* (1934) va ser prohibida per raons polítiques.

L'assaig *Le Mythe de Sisyphe* (1942) exposa la noció de Camus sobre l'absurd i la seva acceptació amb "l'absència total d'esperança, que no té res a veure amb la desesperació, amb un rebuig continu, que no s'ha de confondre amb renúncia i una insatisfacció conscient ". Meursault, personatge central de *L'Étranger* (1942) il·lustra part d'aquest assaig: l'home com la víctima nauseada de l'absurda ortodòxia de l'hàbit, més tard -quan el jove assassí enfronta l'execució- temptat per la desesperació, l'esperança i la salvació. El Dr Rieux de *La Peste* (1947), que incansablement assisteix als ciutadans d'Orà, afectats per la pesta, promulga la revolta contra un món d'absurds i injustícies, i confirma les paraules de Camus: "Ens neguem a desesperar-nos de la humanitat. Sense tenir l'ambició irracional de salvar els homes, encara volem servir-los ". Altres obres conegudes de Camus són *La Chute* (1956) i *L'Exil et le royaume* (1951). La seva austera recerca de l'ordre moral va trobar el seu correlat estètic en el classicisme del seu art. Era un estilista de gran puresa i intensa concentració i racionalitat.

Font: **Nobel Lectures**, Literature 1901-1967, Editor Horst Frenz, Elsevier Publishing Company, Amsterdam, 1969.

Mario Gas, director

Actor, director de teatre, cinema i òpera a més de gestor cultural. Com a actor de teatre ha treballat en una trentena de produccions, entre moltes altres: *Doña Rosita la soltera* (1980), *Èdip tirà* (1993), *A little night music* (2000), *Fausto* (2003), *Electra* (2003), *La Orestíada* (2004), *Follies* (2012), *Julio César* (2013), *El largo viaje del día hacia la noche* (2014), *El filósofo declara* (2016) i *Las personas del verbo. Contra Jaime Gil de Biedma* (2017).

Com a director teatral ha dirigit gairebé un centenar d'espectacles, entre els quals destaquen: *Un sabor a miel* (1967), *Tot amb patates* (1969), *El adefesio* (1968), *L'òpera de tres rals* (1984), *La ronda* (1986), *Frank V* (1989), *Martes de carnaval* (1995), *El zoo de cristal* (1995), *El rapte del serrallo* (1996), *Sweeney Todd* (1995), *La reina de bellesa* (1998), *A little night music* (2000), *La mare coratge i els seus fills* (2001), *The full monty* (2001), *La Orestíada* (2004), *Homebody / Kabul* (2007), *Las troyanas* (2008), *Mort d'un viatjant* (2009), *Un tranvía llamado deseo* (2011), *Follies* (2012), *Invernadero* (2015), *Sócrates. Juicio y muerte de un ciudadano* (2015) o *Calígula* (2017). Com a director d'òpera ha dirigit *El barbero de Sevilla*, *La Traviatta*, *L'elisir d'amore*, *Jenufa*, *Madama Butterfly* o *Turandot*, entre molts d'altres.

En cinema ha dirigit la pel·lícula *El Pianista* (1998) i també ha treballat, com a actor, a *El Coronel Macià* (2006), *Amic/Amat* (1999) o *El largo invierno* (1992). A aquest vessant cinematogràfic cal afegir que és actor de doblatge conegut per ser la veu habitual dels actors John Malkovich, Ben Kingsley o Geoffrey Rush. *Estació d'enllaç* (1995), *Descalç sobre la terra vermella* (2012), *Isabel* (2013) i *Nit i dia* (2015), han estat algunes de les sèries de televisió en les quals també ha participat.

Al llarg de la seva carrera ha recollit diversos premis: premi Butaca a la millor direcció teatral (*La reina de bellesa*), el Premi Nacional de Teatre (*Sweeney Todd*), dos premis Max a la millor direcció (*Sweeney Todd* i *Follies*) i un tercer com a millor espectacle de teatre (*La reina de bellesa*) o el Premi Ciutat de Barcelona de les Arts Escèniques (*La reina de bellesa*), entre d'altres.

Pabo Derqui, actor

Llicenciat en Interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona. Llicenciat en Humanitats per la Universitat Pompeu Fabra.

En teatre destaquen les seves interpretacions en en *L'ànec salvatge* dirigida per Julio Manrique, *Desde Berlín. Tributo a Lou Reed*, dirigida per Andrés Lima (Teatre Romea, 2014); *Una giornata particolare*, dirigida per Oriol Broggi, *L'Orfe del clan dels Zhao, 28 i mig*, dirigida per Oriol Broggi; *Un enemic del poble*, Roberto Zucco, dirigida per Julio Manrique (Teatre Romea, 2013); *Hedda Gabler*, dirigida per David Selvas, *Mort d'un viatjant*, de Arthur Miller i dirigida per Mario Gas, *Unes veus*, dirigida per Marta Angelat, *Tenim un problema* i *Ja en tinc 30!*, dirigides per Àngel Llàcer, *Porno*, *Les justes*, d'Albert Camus amb direcció de Silvia Ferrando i *Tatuatge*, de Dea Loher.

En cinema ha participat a *María (y los demás)*, *Neruda*, *Sabrás qué hacer conmigo*, de Katina Medina Mora; *Los ojos de Julia*, *La Tragedia de los Moriscos*, *Barcelona [Un mapa]* o *El habitante Incierto*, entre altres. Pel que fa a la televisió se l'ha pogut veure a sèries com *La catedral del mar*, *Pulsaciones*, *Nit i dia*, *El cafè de la Marina*, *Descalç sobre la terra vermella*, *Ventdelplà*, *Porca Misèria* i *Temps de Silenci* entre altres produccions.

Mónica López, actriu

Llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona, ha realitzat cursos d'interpretació amb Franco di Francescantonio, Dominic de Fazio, Bob McAndrew i James de Paul. El 1990 presenta *Línia Roja* de Miguel Casamayor i, des de llavors, ha treballat amb Pere Planella, Lluís Homar, Adolfo Marsillach, Joan Ollé, Pau Miró, Carlota Subirós, Marta Angelat, Gerardo Vera, Juan Mayorga i amb Carles Santos.

Amb Mario Gas ha treballat com a ajudant de direcció a *Troyanas* d'Eurípides (2006) i sota les ordres del qual ha interpretat *El temps i els Conway* (1992); *Golfus* (1993) i *Little Night Music* (premi de la Crítica de Barcelona, 2000); *Top Dogs* (també premi de la Crítica de Barcelona, 1999); *Otel·lo* (1995); *Guys and Dolls* (1998); *Brecht x Brecht* (1998); *100 años de poesía espanyola* (1999); *Las criadas* de Jean Genet (Premi Revelació dels Premios Ercilla de Bilbao, 2002); *A Electra le sienta bien el luto* (2005) i *Ascensión y caída de la ciudad de Mahagonny* (2007). Amb Calixto Bieito ha presentat *Company* (1997) i *La casa de Bernarda Alba* (1999). Aquesta últims anys ha format part del repartiment de *Dispara / Agafa Tresor / Repeteix* i de *Frank V* de Friedrich Dürrenmatt, *Un enemic del poble* d'Henryk Ibsen, dirigit per Miguel del Arco (2014-2015); *Krum* de Hanoch Levin, *Patetisme il·lustrat*, *Dansa d'agost* i *Les noces de Figaro*.

Ha rebut diversos guardons a la seva extensa trajectòria, entre els quals cal destacar dos premis Butaca a la millor interpretació de repartiment (*Dansa d'agost*, 2016) i a la millor interpretació femenina (*En la ciudad*, 2004), el premi Margarida Xirgu (*Dansa d'agost*, 2016), i dos premis de la Crítica de Barcelona per *Top Dogs* i *Little Night Music* (2000).

Borja Espinosa, actor

És llicenciat en Art dramàtic pel Col·legi de Teatre de Barcelona. La seva formació ha continuat amb diversos cursos amb professionals com Javier Galitó-Cava, Andrés Lima i Rafael Spregelburd. Ha participat en una desena de sèries televisives. En cinema, recentment ha protagonitzat *El camí més llarg per tornar a casa*.

Les seves últimes aparicions dalt de l'escenari han estat a *Les bruixes de Salem* d'Arthur Miller dirigit per Andrés Lima (Teatro Valle-Inclán CDN, 2016 i Teatre Grec, 2015), *Els Cors Purs* dirigit per Oriol Broggi (Teatre Romea, 2016), *Maria Rosa* dirigit per Carlota Subirós (TNC, 2016); *Sòcrates. Juicio y muerte de un ciudadano* dirigit per Mario Gas (Teatre Romea, 2015), *Waikiki-Honolulu* de Paul Berrondo (Teatre Romea, 2015), *L'orfe del Clan dels Zhao* dirigit per Oriol Broggi (Teatre Romea, 2014), *George Kaplan* dirigit per Toni Casares, (Sala Beckett, 2013/2014) i *Una vella, coneguda olor* dirigit per Sergi Belbel (TNC, 2011).

Bernat Quintana, actor

Actor de cinema, televisió i teatre, on ha destacat en projectes com *Panorama desde el puente* d'Arthur Miller amb direcció de Georges Lavaudant (Teatros del Canal, 2017); *Tu no surts a la foto* d'Enric Nolla amb direcció d'Antonio Simó (TNC, 2016); *Somni americà* dirigit per Oriol Tarrasón (Teatre Lliure, 2015); *Ells i els arquitectes* de Gerard Vázquez, amb direcció de Damià Barbany (Grec 2015 Festival de Barcelona); *El joc de l'amor i de l'atzar* dirigida per J. M. Flotats (TNC, 2014); *Vània* i *Stockmann*, amb la companyia Les Antonietes, dirigits per Oriol Tarrasón (Espai Lliure, Teatre Lliure, 2014); *Cyrano*, dirigida per Oriol Broggi (Biblioteca de Catalunya, 2012); o *Romeo y Julieta*, dirigida per Marc Martínez (Grec 2011 Festival de Barcelona), entre d'altres.

En cinema destaquen les seves aparicions a *Barcelona 1714* de Heiko Kraft o *La Ciudad de los Prodigios* de Mario Camus. A la televisió s'ha fet popular per les seves constants aparicions a TV3 i en telefilms com *Barcelona 1714* dirigit per Anna Maria Bofarull (2014), *Barcelona ciutat neutral*, dirigit per Sònia Sánchez (2010), i *Jo, el desconegut*, dirigit per Joan Mallarach (2007).

David Vert, actor

Llicenciat al Col·legi del Teatre de Barcelona i amb formació complementària d'interpretació, improvisació i treball de cos amb cursos realitzats amb Javier Dualte, Boris Rotenstein i Berti Tovias. Ha format part d'obres com *El Test* de Jordi; *Lehman Trilogy* de Stefano Massini amb direcció de Roberto Romei; *Vilafranca* escrita i dirigida per Jordi Casanovas; *Petits monstres* escrita i dirigida per Marilia Samper; *Stockmann* amb versió d'Oriol Tarrasón sobre *Un enemic del poble* d'Henrik Ibsen; *Traduccions/Translations* de Brian Friel amb direcció de Ferran Utzet; *Atraco, paliza y muerte en Agbanäspach* escrita i dirigida per Nao Albet i Marcel Borràs; *No parlis amb estranys* escrita i dirigida per Helena Tornero; *L'ombra al meu costat* escrita i dirigida per Marilia Samper i *Una història catalana* escrita i dirigida per Jordi Casanovas, entre d'altres.

A la televisió ha participat a sèries com *Nit i dia*, *Kubala*, *El viatge de Companys*, *13 dies d'octubre*, *Olor de Colònia*, *KMM*, *Sagrada Família*, *Gabilanes*, *Ventdelplà* i *Mirall trencat*, entre d'altres. A la gran pantalla ha participat en pel·lícules com *La mosquitera*, *Rec 2*, *3 días con la familia*, *Diario de una ninfòmana*, *Rec*, *Sin ti*, *Vida en común* i al curtmetratge *It is the cause, my soul*.

Pep Ferrer, actor

Llicenciat en el Institut del Teatre de Barcelona i amb formació complementària d'interpretació amb cursos realitzats amb John Strasberg i Konrad Zschiedrich.

Ha format part del repartiment d'*Amics íntims* de Ever Blanchet i direcció d'Óscar Molina (Teatre Gaudí, 2017); *Penso en YU* dirigit per Imma Colomer (Sala Beckett, 2015); *La banquetta*, dirigit per Paco Mir (Teatre Poliorama, 2017); *Ball de titelles* dirigit per Ramon Simó (TNC, 2012); *Un fràgil equilibri* dirigit per Mario Gas (Teatre Lliure, 2011); *Rigor Mortis* dirigit per José Luís Martín (Teatre Condal, 2010); *Kvetch (Neures)* de Steven Berkoff amb direcció de Pep Pla (Sala Muntaner, 2010); *Un fill, un llibre, un arbre* dirigit per Antonio Calvo (TNC, 2008); *Els hereus* dirigit per Pep Anton Gómez (La Villarroel, 2007); *Misteriós assassinat a Manhattan* dirigit per Elisenda Roca (Teatre Tívoli, 2006); *El rei Lear* amb direcció de Calixto Bieito (Teatre Romea, 2004); *Cendres a les cendres* de Harold Pinter dirigit per Antonio Simón (Teatro Lliure, 2003); *Sopar d'amics* de Donald Margulies dirigit per Esteve Ferrer (Teatre Apolo, 2001); *Vides privades* amb direcció de Paco Mir (Teatre Borràs, 2000); i *Rumors* de Neil Simon dirigit per Sergi Belbel (Grec 1999 Festival de Barcelona); entre d'altres.

A la televisió ha participat a sèries com *Nit i dia*, *Kubala*, *Moreno i Manchón*, *Sagrada Família*, *Ventdelplà* i *El cor de la ciutat* (TV3), *Cuéntame cómo pasó*, *Amar en tiempos revueltos* i *Los misterios de Laura* (TVE), entre d'altres.

Pep Molina, actor

Actor i cantant que durant anys va col·laborar amb la companyia Dagoll Dagom en els espectacles *Glups!* (1983) i *El Mikado* (1986), que van ser gravats i emesos per televisió. Sobre els escenaris ha treballat amb directors com Dario Fo (*Isabel, 3 carabel·les un embolicador*), Mario Gas (*Sócrates. Juicio y muerte de un ciudadano, Locuras, Sweeney Todd, Guys&Dolls, En casa, en Kabul, etc.*), John Strasberg (*La señorita de Trevélez, El hombre la bestia y la virtud*), Konrad Zschiedrich (*Tartuf, Nit de Reis, etc.*), Ariel Garcia Valdés (*La serventa amorosa*), A. Simón (*Ay, Carmela, Electra*), Narros (*Yerma*), F. Madico i Carlo Boso, entre d'altres. Ha signat la dramaturgia i dirigit *Yo maté a mi hija* (2015), i també va ser codirector del muntatge *Lorca eran todos* (2006) amb Pepe Rubianes, a qui Molina va dirigir a *Pay-pay* (1983), *Por el amor de dios* (1991) o *La sonrisa etíope* (2008).

Al cinema ha rodat pel·lícules com *Tierra y libertad* (1995), *Un cos al bosc* (1996), *Un negre amb un saxo* (1989), *Faust 5.0* (2001), *Smoking-Room* (2002), *Rec2* (2009), *Inconscientes* (2004), *Los nombres de Alicia* (2005) o els telefilms *Fassman* (2015), *El Coronel Macià* (2006) i *Andorra. Entre la Ventisca y la Gestapo* (2000).

A la televisió ha interpretat papers en multitud de sèries com *Poble Nou* (1994), *Oh! Europa* (1993), *El Comisario* (1999), *Hospital Central* (2000), *Cuéntame cómo pasó* (2008), *La sagrada familia* (2010), *La que se avecina* (2007), *Los misterios de Laura* (2009) o *Kubala, Moreno y Manchón* (2012) i *Nit i Dia* (2017).

Des del 1996 dirigeix el festival benèfic "Guanya't el cel" amb el pare Manel, en què han participat figures de primer nivell com Pepe Rubianes, Joan Manuel Serrat, Miguel Ríos, Joaquín Sabina, Estopa, Manel Fuentes, Andreu Buenafuente o El Tricicle, entre d'altres.

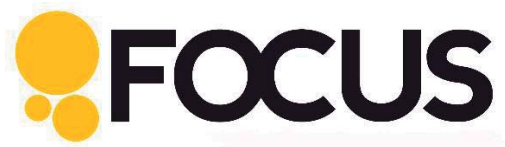
Anabel Moreno, actriu

Actriu formada en diverses disciplines de la interpretació (dansa, mim, doblatge, etc.) amb professionals com Antoni Calderón, Àngels Batallé, J. Sanchis Sinisterra, Manuel Lillo, Ramon Simó, Pierre Chabert, Stuart Hopps, James de Paul, Mara Bestelli o Esteve Rovira. En actiu des del 1988 ha treballat sota la direcció de Sergi Belbel, José Sanchis Sinisterra, Xavier Albertí, Magda Puyo, Rafel Duran, Paco Mir, Manel Dueso, Ricard Gázquez, Antonio Simón, Mario Gas, Ada Vilaró, Núria Espert i La Fura dels Baus, entre d'altres.

En els últims anys ha format part del repartiment de muntatges teatrals com *Cocina límite* (2016-2017), escrit i dirigit per Ricard Gázquez; *Un enemic del poble* d'Henrik Ibsen, dirigit per Miguel del Arco (2014-2015); *La lengua atolondrada*, escrit i dirigit per Ricard Gázquez (2013); *Un tranvía llamado deseo* de Tennessee Williams amb direcció de Mario Gas (2010-2011); *La mort d'un viatjant* d'Arthur Miller, dirigit per Mario Gas (2009); *Troyanas* d'Eurípides, dirigit per Mario Gas (2008); *Follie en famille*, escrit i dirigit per Ricard Gázquez (2007); *Animales nocturnos* de Juan Mayorga, dirigit per Magda Puyo (2006); *Hombres de T de Teatre*, dirigit per Sergi Belbel i Miriam Iscla (2005), i *La Orestíada* d'Èsquil, dirigit per Mario Gas (2004), entre d'altres.

DISTRIBUCIÓN

Tel. 93.309.75.38

www.focus.es

Sergi Calleja

scalleja@focus.es

Noemí Díaz

ndiaz@focus.es